

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การพัฒนาประเทศไม่ว่าในทางเศรษฐกิจ สังคม หรือการเมือง จะบรรลุผลสำเร็จได้ ย่อมต้องอาศัยพื้นฐานทางการศึกษาของพลเมือง ทั้งนี้เพราะทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศคือทรัพยากรกำลังคน ดังนั้นการพัฒนากำลังคนให้มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ตอบสนองเป้าหมายในการพัฒนาประเทศจึงเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง การศึกษาจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการพัฒนา โดยเฉพาะการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญของการศึกษาแห่งชาติ

ในการจัดการศึกษานั้น ถ้าศึกษาดูความเป็นมาของการจัดการประถมศึกษาของไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน จะพบว่ามี การเปลี่ยนแปลงหน่วยงานที่รับผิดชอบอยู่หลายครั้ง ซึ่งพอจะประมวลได้ดังนี้

การศึกษาในระดับประถมศึกษาของไทยแต่เดิมนั้นอยู่กับวัดมีจัดการศึกษาเป็นแบบแผน จนกระทั่งถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงได้มีการจัดตั้งโรงเรียนในพระบรมมหาราชวัง ในปี พ.ศ. 2414 หลังจากนั้นก็ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนเพิ่มขึ้นแต่ยังไม่มากนัก ส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และยังไม่มียุทธศาสตร์หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยเฉพาะ ต่อมาในปี พ.ศ. 2441 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงได้มีการตั้งกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้มีการแบ่งหน้าที่ของหน่วยงานในการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาขึ้น จึงนับได้ว่าในปี พ.ศ. 2441 เป็นปีเริ่มแรกที่ได้มีระบบบริหารการประถมศึกษาเป็นแบบแผน หลังจากนั้นเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. 2531 เป็นเวลา 90 ปี ได้มีการเปลี่ยนแปลงหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการประถมศึกษาหลายครั้ง ซึ่งจะกล่าวเป็นช่วงระยะเวลาของการเปลี่ยนแปลงพอสังเขปได้ 6 ระยะคือ

ระยะที่ 1 พ.ศ. 2441 ถึง พ.ศ. 2450 การจัดการประถมศึกษา อยู่ในความรับผิดชอบ 2 กระทรวง คือ

1. กระทรวงธรรมการ โดยกรมศึกษาธิการทำหน้าที่จัดการศึกษา ในเมืองหลวง

2. กระทรวงมหาดไทย ทำหน้าที่จัดการศึกษาในหัวเมือง ซึ่งยังอาศัยความร่วมมือจากวัด โดยมีพระสงฆ์ทำหน้าที่เป็นครูสอนอยู่เป็นจำนวนมาก (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520 : 11)

ระยะที่ 2 พ.ศ. 2451 ถึง พ.ศ. 2475 ในช่วงระยะนี้ นับว่าเป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงการศึกษาระดับประถมศึกษาอย่างมาก กล่าวคือ ในระหว่าง พ.ศ. 2451-พ.ศ. 2452 ได้มีการประชุมเทศบาลและได้ตกลงให้เทศบาล รับผิดชอบในการจัดการศึกษาตามมณฑลต่าง ๆ โดยมีข้าหลวงธรรมการเป็นผู้จัดการศึกษา ขึ้นอยู่กับการบังคับบัญชาของข้าหลวงเทศาภิบาลโดยตรง กระทรวงมหาดไทยจึงมีบทบาทจัดการศึกษาเบื้องต้น หรือเรียกกันต่อมาว่า "การศึกษา-ประชาบาล" ตั้งแต่นั้นมา และได้เริ่มมีการขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปทั่วราชอาณาจักรจนถึงระดับตำบล (ทองเทียน พิศาลบุตร 2517 : 49) ช่วงนี้จึงมีหน่วยงานรับผิดชอบในการจัดการศึกษาคงนี้คือ

1. กระทรวงนครบาล ทำหน้าที่จัดการประถมศึกษาในส่วนกลาง

2. กระทรวงมหาดไทย ทำหน้าที่จัดการประถมศึกษาในส่วน

ภูมิภาค

3. กระทรวงธรรมการ ทำหน้าที่เป็นหน่วยประสานงานให้การศึกษา เป็นไปตามนโยบายที่วางไว้ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520 : 11)

ระยะที่ 3 พ.ศ. 2475 ถึง พ.ศ. 2491 ได้มีการเปลี่ยนแปลงดังนี้คือ ในปี พ.ศ. 2475 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช ไปเป็นระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลสมัยนั้นมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น จึงได้มีการจัดตั้งเทศบาลขึ้น และได้มอบหมายให้เทศบาลมีหน้าที่ช่วยจัดการศึกษาด้วย (ราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2476) และในปี พ.ศ. 2488

ได้มีการจัดตั้งคุรุสภาขึ้น เพื่อทำหน้าที่ในด้านการบริหารงานบุคคลแทน ก.พ. ดังนั้น ในช่วงนี้จึงมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการประถมศึกษาดังนี้

1. กระทรวงมหาดไทย รับผิดชอบจัดการศึกษาประชาบาล นอกเขตเทศบาล
2. เทศบาล รับผิดชอบจัดการศึกษาในเขตเทศบาล
3. กระทรวงศึกษาธิการ รับผิดชอบเรื่องการศึกษาของเทศบาล โดยเฉพาะเรื่องครูและงบประมาณ มีหน่วยศึกษาธิการจังหวัดทำหน้าที่ประสานงาน และควบคุมนโยบายให้เป็นไปตามที่ส่วนกลางวางไว้
4. คุรุสภา รับผิดชอบในการบริหารงานบุคคล โดยทำหน้าที่เป็น ก.พ. ของครู (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520 : 12)

ระยะที่ 4 พ.ศ. 2491 ถึง พ.ศ. 2509 ได้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือในปี พ.ศ. 2491 ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2483 โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2491 เพื่อยกฐานะครูประชาบาลและसारวัตรศึกษาขึ้นเป็นข้าราชการพลเรือน สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลจากประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ทำให้งานการศึกษาประชาบาลโอนไปขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษาธิการ (ราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2491) และต่อมา พ.ศ. 2504 จึงได้มีการเริ่มโอนการศึกษากลับไปให้เทศบาลนครกรุงเทพ และเทศบาลนครธนบุรี และในปี พ.ศ. 2506 จึงมีการโอนการจัดการศึกษาในเขตเทศบาลกลับไปให้เทศบาลทุกแห่งดำเนินการ ช่วงนี้จึงมีหน่วยงานรับผิดชอบดังนี้

1. กระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่จัดการศึกษาประชาบาลทั้งหมด
2. เทศบาล ทำหน้าที่จัดการศึกษาในเขตเทศบาล
3. คุรุสภา ทำหน้าที่บริหารงานบุคคล โดยทำหน้าที่เป็น ก.พ. ของครู

ระยะที่ 5 พ.ศ. 2509 ถึง พ.ศ. 2523 ได้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกิดขึ้นอีกกล่าวคือ พ.ศ. 2509 ได้มีการโอนการศึกษาประชาบาลทั้งหมดให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (ราชกิจจานุเบกษา พระราชบัญญัติการโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2509) พ.ศ. 2514 ได้มีการโอนโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนคร และองค์การบริหารส่วนจังหวัดธนบุรีไปสังกัดองค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพธนบุรี (ราชกิจจานุเบกษา ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 24 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2514) มีการโอนโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครกรุงเทพ เทศบาลนครธนบุรีไปสังกัดเทศบาลนครหลวง (ราชกิจจานุเบกษา ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 25 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2514) ในปี พ.ศ. 2515 ได้มีการโอนโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพธนบุรี และเทศบาลนครหลวงไปสังกัดกรุงเทพมหานคร (ราชกิจจานุเบกษา ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 335 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515) และในปี พ.ศ. 2521 ได้มีการโอนโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีในท้องที่จัดตั้งเมืองพัทยาไปสังกัดเมืองพัทยา ช่วงระยะนี้จึงมีหน่วยงานรับผิดชอบการจัดการประถมศึกษา ดังนี้

1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่จัดการศึกษาประชาบาล
2. กระทรวงมหาดไทย ทำหน้าที่ควบคุมดูแลและบริหารงาน
 กำนันชุกรการโรงเรียนประชาบาลในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเมืองพัทยา
3. กระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่ควบคุมและประสานงาน
 กำนันวิชาการ
4. เทศบาล ทำหน้าที่จัดการประถมศึกษาในเขตเทศบาล
5. กรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่จัดการประถมศึกษาในเขต
 กรุงเทพมหานคร
6. เมืองพัทยา ทำหน้าที่จัดการศึกษาในเขตเมืองพัทยา
7. ศุภสภา ทำหน้าที่บริหารงานบุคคลของข้าราชการครู สังกัด
 กระทรวงศึกษาธิการ และทำหน้าที่แทน ก.จ. ในเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการ
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดตำแหน่งครู

ระยะที่ 6 พ.ศ. 2523 ถึง พ.ศ. 2531 ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่งคือ ในปี พ.ศ. 2523 ได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติขึ้น เป็นกรมหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการ และได้โอนการจัดการประถมศึกษาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดไปขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษาธิการ และได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูขึ้น ทำหน้าที่บริหารงานบุคคลของข้าราชการครูในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ช่วงนี้จึงมีหน่วยงานรับผิดชอบดังนี้

1. กระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่จัดการศึกษาระดับประถมศึกษาในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดและโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาที่ส่งวนไว้เป็นตัวอย่าง
2. เทศบาล ทำหน้าที่จัดการศึกษาในเขตเทศบาล
3. กรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่จัดการศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เมืองพัทยา ทำหน้าที่จัดการศึกษาในเขตเมืองพัทยา
5. สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู ทำหน้าที่บริหารงานบุคคลของข้าราชการครูในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

จากการที่ได้ศึกษาถึงความเป็นมาของระบบบริหารการประถมศึกษาในรอบ 90 ปี ที่ผ่านมา พอจะสรุปได้ว่า การบริหารการประถมศึกษา โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประชาบาลและการศึกษาเทศบาลมีการเปลี่ยนแปลงหน่วยงานที่รับผิดชอบอยู่หลายครั้ง

ด้วยเหตุที่กรุงเทพมหานครเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ก่อตั้งขึ้นใน พ.ศ. 2515 การจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานครนั้น เป็นการรวมเอาการจัดการศึกษาของเทศบาลนครหลวงและองค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพธนบุรีเข้าด้วยกัน ในปี พ.ศ. 2515 (ราชกิจจานุเบกษา ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 335 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515) ซึ่งก่อนหน้านี้ การจัดการศึกษาขององค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพธนบุรี มาจากการรวมการจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนคร กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดธนบุรีเข้าด้วยกัน (ราชกิจจานุเบกษา ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 24 ลงวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2514) และการจัดการศึกษาของเทศบาลนครหลวง ก็มาจากการรวมการจัด

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ

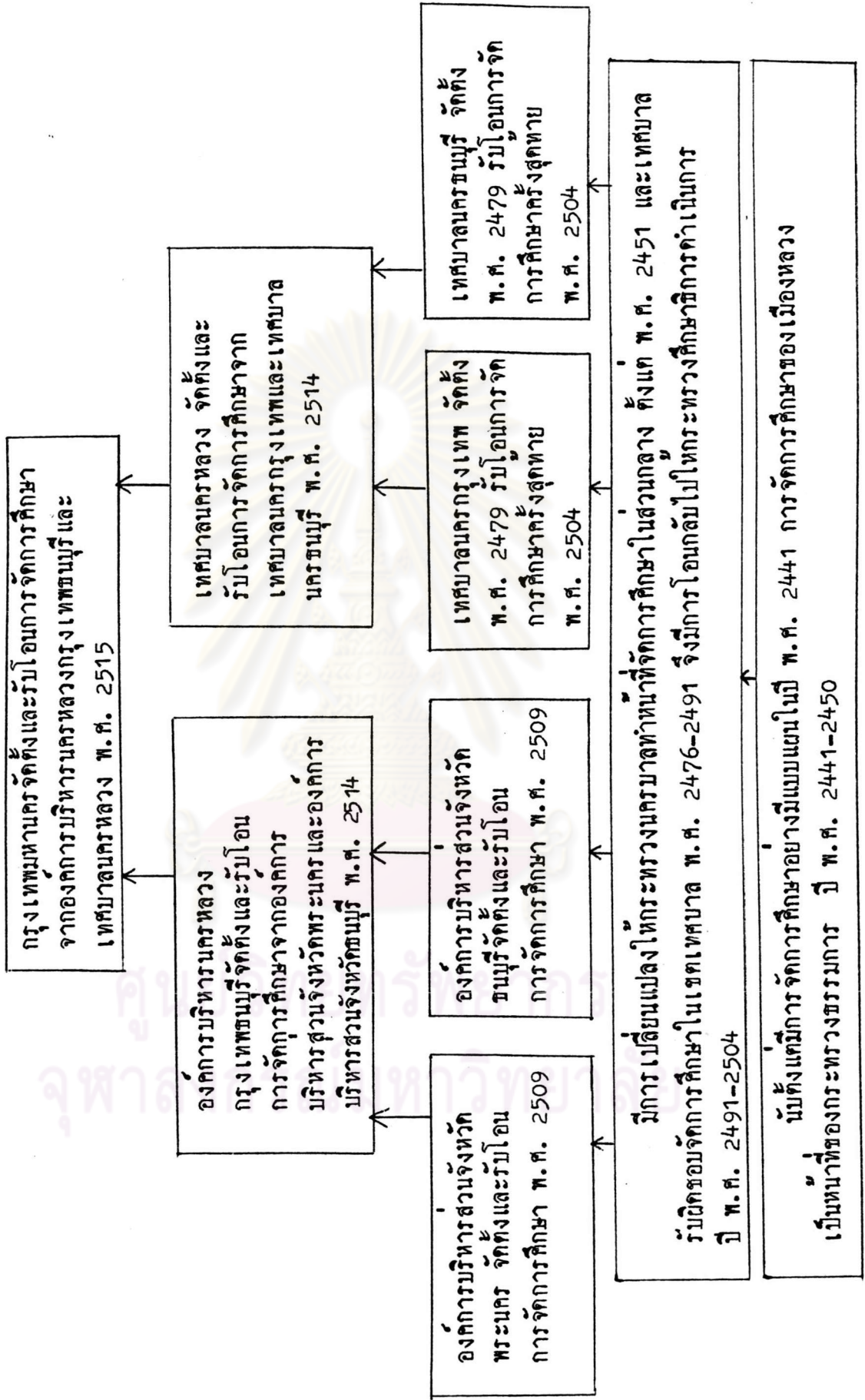
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษาของเทศบาลนครกรุงเทพกับเทศบาลนครธนบุรี เข้าด้วยกัน (ราชกิจจานุเบกษา ประกาศคณะปฏิบัติฉบับที่ 25 ลงวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2514) ดังนั้นการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร อาจสรุปและลำดับที่มา แสดงได้ตามแผนภูมิที่ 1

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 1 แสดงลำดับที่มาของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

จากแผนภูมินี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานคร เป็นการโอน การจัดการศึกษามาจากองค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพมหานคร และเทศบาลนครหลวง ซึ่งองค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพมหานคร เองก็รับโอนการจัดการศึกษามาจากองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดพระนครและองค์การบริหารส่วนจังหวัดธนบุรี และเทศบาลนครหลวงก็เป็นไปใน ทำนองเดียวกัน คือ รับโอนการจัดการศึกษามาจากเทศบาลนครกรุงเทพ และเทศบาล นครธนบุรี

ทั้งนี้การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาของกรุงเทพมหานครจึงเป็นการรวม โรงเรียนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานซึ่งต่างสังกัดถึง 4 หน่วยงาน ที่เป็นการศึกษา ประชาบาลและเทศบาลมาก่อน คือ

1. เทศบาลนครกรุงเทพ
2. เทศบาลนครธนบุรี
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนคร
4. องค์การบริหารส่วนจังหวัดธนบุรี

หน่วยงานทั้ง 4 แม้ว่าจะเป็นหน่วยงานการบริหารส่วนท้องถิ่นเหมือนกัน แต่ระบบ การจัดการศึกษานั้นแตกต่างกัน ในรูปของเทศบาลซึ่งมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา ทำหน้าที่บริหารการศึกษา โดยรับนโยบายจากนายกเทศมนตรี และปลัดเทศบาล ส่วนรูปของ องค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และ นายอำเภอจะเป็นผู้บริหารการศึกษา โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาเป็นที่ ปรึกษา เมื่อมารวมเป็นกรุงเทพมหานครจึงย่อมมีผลกระทบต่อการศึกษา ดังนั้น จึงเป็น เรื่องที่น่าสนใจที่จะทำการศึกษา วิจัย พัฒนาการของระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพ-มหานคร เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานครที่เป็นมา โดยลำดับ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาและผู้ที่สนใจ ทั้งยังจะเป็นประโยชน์ต่อ ผู้บริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานครและผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน พัฒนาการจัดการศึกษาของกรุงเทพมหานครต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการของระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อวิเคราะห์แผนพัฒนาการศึกษาของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานครในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

1. พัฒนาการของระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร จะศึกษาเฉพาะในช่วงที่เป็น
  - 1.1 การศึกษาเทศบาล ได้แก่ เทศบาลกรุงเทพ เทศบาลธนบุรี เทศบาลนครหลวง
  - 1.2 การศึกษาประชาบาล ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนคร องค์การบริหารส่วนจังหวัดธนบุรี องค์การบริหารนครหลวงกรุงเทพธนบุรี
2. ระบบบริหารการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะเรื่อง
  - 2.1 นโยบายในการจัดการศึกษา
  - 2.2 การจัดองค์การ
  - 2.3 การบริหารงานบุคคล
  - 2.4 งบประมาณในการจัดการศึกษา
3. แผนพัฒนาการศึกษา จะวิเคราะห์เฉพาะแผนพัฒนาการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2530-2534) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบบริหารการศึกษา

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยจากเอกสารซึ่งเป็นหลักฐานทางราชการซึ่งมีน้อยและกระจัดกระจาย อาจทำให้การวิจัยไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาในระดับประถมศึกษา หมายความว่า การศึกษาระดับมัธยมศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งรัฐจัดให้เปล่า ไม่รวมถึงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่ยุติโอกาส เช่น การศึกษาพิเศษ การศึกษาสงเคราะห์ ฯลฯ

นโยบาย หมายความว่า นโยบายที่ผู้บริหารของแต่ละหน่วยงานที่ศึกษา กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

การจัดองค์กร หมายความว่า การกำหนดโครงสร้างของหน่วยงานที่จัดการศึกษา การแบ่งหน่วยงานย่อย และอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานย่อยนั้น

การบริหารงานบุคคล หมายความว่า การจัดให้บุคคลเข้ามาทำงานในองค์การ การจัดคนให้เหมาะกับงาน การพัฒนาบุคคลที่ไ้ความถี่ใหม่ความรู้ ความสามารถขึ้น การรักษามูลคณนั้นไว้ให้อยู่กับองค์การและทำงานให้เป็นประโยชน์ต่อองค์การให้มากที่สุด

งบประมาณการจัดการศึกษา หมายความว่า งบประมาณตามแหล่งที่มา ได้แก่ งบประมาณจากรัฐบาล งบท้องถิ่นของแต่ละหน่วยงานที่ศึกษา และการจัดสรรงบประมาณ ได้แก่ งบดำเนินการ งบลงทุน

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารการศึกษาในการพัฒนาระบบบริหาร-การศึกษาของกรุงเทพมหานครต่อไป
2. ผลการวิจัยจะเป็นเอกสารประกอบการค้นคว้าสำหรับผู้บริหารการศึกษา นิสิต นักศึกษา ครู-อาจารย์

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาถึงพัฒนาการบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร ใช้วิธีศึกษาเชิง-ประวัติศาสตร์ (Historical Approach) และเสนอรายงานการวิจัยแบบพรรณนา-วิเคราะห์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเรื่องพัฒนาการระบบบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร จากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท ดังนี้

1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) ได้แก่

- ข้อมูลทางกฎหมายและบันทึกของราชการ ได้แก่ พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา ระเบียบ คำสั่ง รายงานต่าง ๆ

- บันทึกหรือหนังสือของบุคคลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับงานนั้น ๆ

1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Sources) ได้แก่ ข้อมูลจาก วิทยานิพนธ์ วารสาร จดสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. รวบรวมข้อมูลที่ไ้จากการศึกษาค้นคว้ามาเรียบเรียง เขียนเป็นวิทยานิพนธ์

การเสนอรายงานการวิจัย

การเสนอรายงานวิจัย แบ่งเสนอเป็น 5 บท คือ

บทที่ 1 กล่าวถึงความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และการเสนอรายงานการวิจัย

บทที่ 2 วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และขอเสนอแนะ